

A fšící!

Hárání, nehárání! ☐ ☐ .

Tahle podzimní dovolená se - stejně jako tak letní, zcela vymkla kontrole. V plánu bylo, vyjet si na prodloužený víkend do Lužek - kousek od Dennyky, kde jsme měli předplacený pobyt z léta. Ale kurvavírus a Talihárání do toho zcela hodilo vidle. Takže je to jasný, bude se na chalupě, ale bude se výletit a pracovat. Tak nějak hezky umírněně, abychom si to užili. Jak už jsem psala v předchozím článku. No užili jsme si to ☐ ☐ . Toho pracování. Páč - hodný pan topenář si sednul nad naše topení a hnedle tenhle týden po dovče u nás začne instalovat. Aaaa to tedy znamenalo značně přehodnotit co a jak. Neb bylo nutný udělat přípravy nejen na okna, ale teď už taky na radiátory. A ani jedno není zrovna legrácka. Časově a fyzickým úsilím.

Nejvíc pochopitelně makal Brtník, já jsem dělala zázemí kuchyňské, zázemí podavačské a obstarávala všechny pomocné práce stavební a hlavně pak dozor nad háráním. Protože přesně na dobu dovolený padlo to nejvýživnější hárací období. Ale stejně jako na jaře, i teď mi to paradoxně docela usnadnila zahrada. Páč jak víme, Rumíček při normálním venčení, či výletech venku Talihárání nějak neprožívá. Jede si svoje a prakticky si jí nevšímá. A trochu podobně to má i na tý zahradě. Jasně, že je tam člověk nemohl nechat samotný a musel hlídat, ale bylo to takový volnější, než když je to čistě doma.

Takže jsem třeba seděla na štokrdleti pod přístěnkem, aby na mě nepršelo (óóó díky počasí, žes bylo tak hodné a nebylo zrovna krásné, ponivadž to si pak člověk řekl, že by se mu stejně nechtělo v dešti a větěrku někde trajdat po horách a líp ten čas zužitkuje práci na stavbě), mydlila jsem zednickým kladívkem do cihel a pozorovala při tom svědomitě ohařiska. Tak svědomitě, že jsem se majzla zase do kotníku. Naštěstí do toho druhýho, takže kulhám souměrně ☐ ☐ . Kecáám, ten první už se zahojil.

Tali nějaký hárání po celou dobu neřešila - tedy jako myslím, že by měla potřebu se nějak s Rumouškem sbližovat. Měla totiž jiný starostě - musí sečíst šéecičky ty myše, číhat u všech děr, co na zahradě jsou a tak nemá na rozmnožování prostor, čas a náladu. V tomhle je supr, jak s námi drží basu a Rumíčka si nepouští k tělu a když ten překročí hranice, dá mu to jasně najevo. Ojéé, ta umí bejt drsná holka! I když z toho sama pražádnou radost nemá, dělá to

velmi nerada a pak si k nám jde pro outěchu. Té se dostává pochopitelně obou stejnou měrou. A musím Tali moc pochválit, jak je vážně čistotná. Tohle by člověk u někoho jejího ražení úplně nečekal. Ale je pečlivá a hodně moc čistotná. A Rumička mýho nejšikovnějšího musím pochválit, jak moc on je hodnej a statečnej. Myslím, že v tomhle předčil i Ešátora, který byl taky dobře ovladatelný v přítomnosti háravek, ale neměl jednu doma naservírovanou. Tohle je Rumičkův majstrštyk.

V rámci dovči jsme toho stihli hoodně moc. Zase - hlavně teda Brtník, téměř dokončil přípravu na ty okna, a měl už by to hotový úplně komplet, kdyby si nevymyslel vychytávku, kterou si to celý trošku zkomplikoval. Ale díky tomu budou ty okna dokonalý, neb jejich boky jsou směrem do místností sešikmený:

Aha... koukám, že ono to nejní moc jako dobře vidět a asi ani tadyklenc ne?

Makat se bude!

Zato ale tady vidíte džuzny na odpad, topení a podobně. A taky vám vokážu, že uuuuž topíme. zatím tedy ne v kotli, ale v mém oblíbeném sporáčku! Brtník mi ho vyčistil a zprovoznil a já tetkon můžu vytvářet teplo domova, což v těch nevlídných dnech dost uvítal, když si přišel dát kafe, políftku či oběd a bylo tam teplo a vonělá kávička.

Tohle jsou ty nejbáječnější kamínka, hřejou jako blásen, na straně můžu mít postavený hrnky s čajem..... Jo mimochodem, když jsem u toho čaje. Letos jsem si dělala sirup ze smrkových výhonků. Je moc dobroučkej a myslím, že v letošním roce se bude hodit mít něco takovýho při ruce. No ale, protože mi bylo líto po slití sirupu ty výhonky vyhodit, nechala jsem je ve sklenici a teď v čase deštivým vždycky pár frknu do hrnku a zaleju vodou a je z toho voňavej sladkej čajík plnej vůně lesa. Takže pokud někdo budete příští rok taky vyrábět, nevyhazovat, spotřebovat.

No a já se těším, že co nejdřív najdu nějakou vhodnou kastrolek, kterou mi umožní v těch kamínkách v troubě upéct kuře, nebo buchty, páč to bude eňo-něno, to je mi jasné. Když bylo zapotřebí v čase háracím, abych něco kutila v kuchni, uložila jsem vždycky ohařiska na pelíšky a..... fikaně je přikryla. Ne, že by to byli takový cimprdlíny, ale... Tali měla krytý ten nejdůležitější konec těla ☐ a Rumíček, kdyby se pohnul a já i náááhodou nevnímla, prozradí ho pohyb bílýho polštáře ☐ . Ne, dělám si tak trochu legraci, ale oba kupodivu tohle rádobyftipný ustlání uvítali

Byli oba tak uondaní rozmanitou činností, že nikoho ani nenapadlo se hnout a byli rádi, že můžou spát. A to i po výměně pelíšků ☐

A mně to dalo prostor ke stěhování. Zatímco Brtník strašlivě bušil do zdí, já jsem

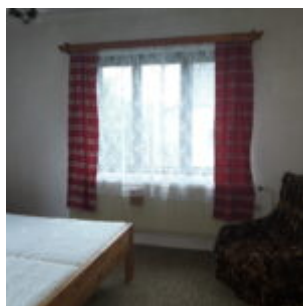
zrealizovala přesun naší provizorní ložnico-obývačky, kterou jsem před časem vytvořila v zadním pokoji. Ukázalo se, že v rámci přípravy na topení bude nutno zasáhnout s bouráním i zde a tak jsme vymysleli, že to celé tedy přesuneme do místnosti vedle kuchyně. Což se ukázalo jako výbornej tah, protože! Protože je tam přístup. Do komína. Takže Brtník tam nainstaloval starý kamna petry ze sklepa altánu na chalupě a bude se tam moct vesele topit. No a já se ujala stěhování nábytku. Připadala jsem si jako Pavel Pavel, když rozpohyboval obří sochy na Velikonočním ostrově.

Nejdřív jsem ven a do kůchně vyvlíkla obří a pohodlný křesla. Ty nebyly naščestí nějak extrémně těžký, ale blbý na manipulaci. Vzhledem k mojí velikosti mělo nade mnou křeslo docela převahu a tý využilo při průchodu tím nejblbějším místem v chodbě. Ta je v současnosti docela úzká a zatáčí ke dveřím v úhlu 90° přesně v místě, kde je věšák s botníkem. A tady jsem se s tím debilním kusem nábytku totálně zašprcla. Čím víc jsem se snažila, tím víc se to utemovávalo a křeslo zvětšovalo svou převahu. Ovšem! Křeslo je tupej nábytek, nemající emoce. Zato já jich mám prively. Takže křeslo ovládalo situaci přesně do momentu, kdy se ty emoce ve mě vzedmuly a já s výkřikem "Kur*....áááááá!!! do křesla mocně kopla. A tím jsem ho uvolnila. A nejen křeslo. Uvolnila jsem i botník, kterej se do tý doby tvářil, že je neoddělitelnou součástí věšáku na kabáty a my mu to s Brtníkem baštili. Čímž se nám provoz v úzký chodbě značně komplikoval. Zkoušeli jste někdy vézt kolečko plný malty, nebo sutě úzkou chodbou, kde zavazí nábytek a zahrnout při tom do pravýho úhlu, aniž byste něco vykydli, či vysypali na podlahu? Poměrně nemožný. Tak to už tetkon jako neplatí, páč botník byl za svou podlost vyhoštěn a místa je tam najednou mnohem víc. Tím pádem proběhl transport druhýho křesla ve značně svižnějším tempu a na řadu přišla skříň.

Taková úzká vyšší nudle. To byla brnkačka. Roztancovala jsem ji, rozkývala se strany na stranu a se spokojeným komentářem, jak mi to pěkně jde, jsme spolu došly do kůchně, kde jsem ji postavila ke zdi. A následovala její rozměrnější kámoška. To už taková legrace nebyla, takže jsem byla ráda, že Brtník pracuje za zdí, vyrábí tam rámus a navíc má na uších sluchátka. Tudíž rozhodně nemůže slyšet tu změť nadávek , která tenhle přesun, jenž byl spíše ekvilibristickým cvičením, doprovázela. A neslyšel ani různý nárazy do zdí, dveří a tak podobně, stejně jako úpění, když jsem si třebas skřípla prstíky, nebo si blbě opřela skříň o nožku, tudíž jsem si vyrobila plovací blánu na pravý noze. Každopádně, i nad tímhle kusem nábytku jsem slavně zvítězila a dovalila skříň do kuchyně. Pak už mi zbývaly jen matrace. Ty

sice nejsou vůbec těžký, zato jsou poměrně dost veliký a hlavně se to furt kroutí a nespolupracuje to. Zvlášť v situaci, kdy to vlečete chodbou, kterou se jinak vozí v kolečku ta malta a suť a tudíž tam se z podlahy fakt jíst nedá. A vy nechcete tu matraci, která je několikanásobně větší než vy, v tom bordelu ucourat. Vztek je ovšem leckdy dobrej pomocník, takže jsem ty dvě čůzy matracovitý dovlíkla celá vopocená k ostatním kusům, co už čekaly v kuchni na hromadě.

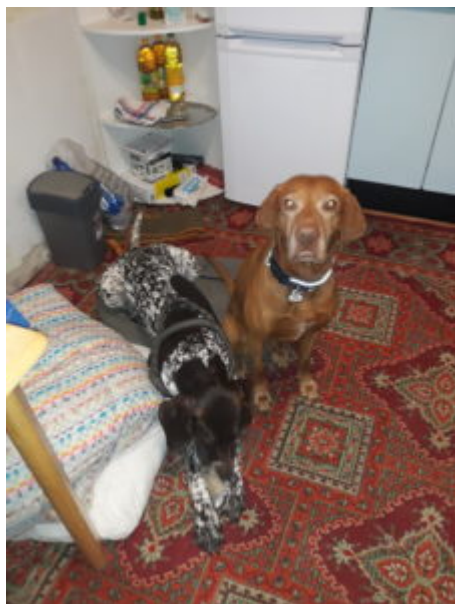
A přesně v ten moment se otevřely dveře, vyšel zaprášenej Brtník, kterej vypadal jak takový ty chlapi z reklamy Hornbachu, jak se z něj kouřilo a prášilo, a pravil: "Co to tady proboha vytváříš, Koláče?" Mohla jsem mu hrdě nahlásit, že mám téměř přestěhováno a potřebuju jen Helfnout s kobercem a tou olbřímí postelí. Ometl ze sebe prach. Oboje jsme spolu přesídlili a než stačil postel v základu smontovat, už jsem měla přesunutý u zdi skříně, aby to nemohl dělat on. Má jinou, mnohem důležitější práci, než je postrkování skříní po domě. Následně jsem pokoj načančala záclonou a orámovala to pruhy závěsu, tak jako jsem to udělala v tý předchozí místnosti- zde:

V současnosti už je to trochu jinak, koupili jsme deky, aby bylo okna čím zakrýt opravdu, protože ty dva pruhy moc světlu nezabrání. A záclonu dostalo i druhý okýnko. Fotku momentálně nemám, páč nestíhám fotit.

Ale - ešče sem vám zase stihla vyfotit Rumouška - nešťastníčka:

Makat se bude!

*Vona ... se mnou ...nechce
nic mít!*

Byl ovšem nešťastníkem jen do té chvíle, kdy jsem mu vymyslela skvělou zábavu. Pracovní, ale zábavu. A zapojila do ní posléze i Taliprtku, ať se taky nefláká, když pracuju. To budete koukat, jak umí pracovat pracovní plemeno! ☐